

[Connie Hedegaard]

Så må københavnernes og hovedstadsområdet naturligvis følge trop med at løse de opgaver, som de nu engang er de mest oplagte og de bedste til at påtage sig, f.eks. give grønt lys for, at der bygges nogle attraktive boliger, så København kan tiltrække sig folk med rimelige indtægter og dermed en rimelig skatteevne.

Med havnen er der en oplagt mulighed for at etablere tusindvis af nye arbejdspladser. I forbindelse med etableringen af de 16.000 nye boliger, man taler om, en slags projektbyer, bør man virkelig prøve at samle alt det, vi ved om, hvordan man bør lave fornuftige boligmiljøer, f.eks. med integrering af boliger og grønne områder, integrering af forskellige generationer, integrering af institutioner og boliger osv. Men boliger i sig selv er ikke nok, hvis man f.eks. vil have børnefamilierne til at blive i København, også dem, der har råd til at flytte ud.

Det betyder noget, at der er velfungerende sociale institutioner, et bymiljø, hvor luften ikke er for usund, at trafikforholdene ikke er for dårlige, usikre og støjende, ligesom det betyder noget, at man har boligmiljøer, der faktisk fungerer som sådanne og ikke ligger øde hen i aftentimer og weekender med deraf følgende utryghed og manglende social kontakt. Enhver større amerikansk by ved, at hvis man skal tiltrække investeringer, arbejdskraft, arbejdspladser og gode skatteydere, er sådanne ting samt velfungerende kultur-, fritids- og uddannelses tilbud nok så vigtige som alt muligt andet.

Men især må København, hvis byen skal tiltrække idéfolk, projekter, investeringer og nye befolkningsgrupper, have gjort op med sit støvede image som en by, hvor der ikke rigtig sker noget. Hvorfor sætter kommunen f.eks. ikke en tidsfrist på 3 måneder, inden for hvilke man lover at svare folk, der henvender sig med ideer, projekter eller forslag til nye arbejdspladser? Hvad med at foranstalte en »vask byen ren aktion«, eller i den psykologiske afdeling, hvad med at indføre bøder for at smide affald? Det lyder måske bagatelagtigt, men kunne have en psykologisk virkning, så alle følte, at de var medansvarlige for hovedstadens trivsel.

Naturligvis er det ikke gratis at få sat nyt liv og ny aktivitet i en hensygnende storby, og naturligvis skal hovedstaden København fortsat være København og ikke f.eks. Paris, men lad os nu være modige nok til at lade visionerne få

nok så meget rum som pengespørgsmål og pengeslagsmål. Lad os nu få alle gode ideer på bordet og i løbet af et par måneder give et startskud, som forpligter både erhvervsliv, de berørte kommuner og borgerne. Det er nu, alle skal i gang, nu, hvor mulighederne og udfordringerne fra Baltikum, Østeuropa, udviklingen nord og syd for os skal udnyttes. Vel kan det da koste noget, og vel kræver det noget ikke mindst af København selv, og som nævnt skal projekterne især finansieres af private midler, men det øvrige land må også forstå, at forspilder vi nu chancen for at placere Danmarks hovedstad, København, og dermed Danmark på Europakortet, kan det vise sig at blive dyrt for os alle sammen, for så går Danmark nemlig bag af dansen.

Lad os nu for en gangs skyld droppe småligheden, fedteriet, 1-års-horizonten og lægge en plan, så vi frem til år 2000 – med EF-kulturåret 1996 som en slags midtvejsstation – får en dynamisk hovedstad, kulturelt, uddannelsesmæssigt, forskningsmæssigt, industrielt og erhvervmæssigt og selvfølgelig først og fremmest en by, der tiltrækker både borgere, beboere og turister. En hovedstad, der kan være symbol på den dynamiske udvikling, resten af landet i modsætning til Københavns Kommune længe har været i gang med. En hovedstad, hvis aktiviteter vil komme hele landet til gode, og hvis tilbud i øvrigt på grund af udviklingen i infrastrukturen, hvor afstandene i tid mellem landsdelene formindskes betragteligt, i stigende grad vil stå direkte til rådighed for hele landet.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Så vidt jeg kunne høre – det var en meget hurtig oprensning – sagde fru Connie Hedegaard til sidst, hvad jeg er meget enig med hende i, at vi skulle undgå smålighed, polemik, mistænkeliggørelse osv. og i et virkeligt fællesskab løfte denne store opgave.

I al beskedenhed var det, hvad Socialdemokratiet forsøgte, da vi i sin tid tog initiativet til hovedstadsrapporten, og da vi tog initiativet til en hovedstadsdebat i dag. Det var netop for at løfte det op over den – havde jeg nær sagt – mere kortsigtede, smålige polemik.

Når vi er enige i det, fru Connie Hedegaard sagde i slutningen af sit indlæg, må de første to